

➤ Senterparti-leder Trygve Slagsvold Vedum hadde med sin elskede pickup truck under regjeringssonderingene i Hurdal i september 2021. Foto: Siri Overland Eriksen

Makt er ikke så moro som folk skal ha det til

Bare spør Taliban. Og Senterpartiet.

A | Kommentar
Kjetil B. Alstadheim
Politisk redaktør

For en tid den var, sommeren 2021! Særlig august. De fine sensommerdagene.

De kom dundrende inn fra dalstrøk og høyland i pickups. Det var et angrep fra distriktene for å overta selve hovedstaden. Eller to hovedsteder. For det skjedde i to ganske ulike land samtidig. I det ene fjellandet sto folk bakpå pickupen og skjøt med gevær i luften. I det andre fjellandet løftet en mann drivstoffpistolen. Han fylte pickupen med diesel han lovet skulle bli billigere.

Han fyrte av den ene retoriske salven etter den andre mot eliten i hovedstaden, ekspertene, PR-byråer og hovedstadspressen. Og folk som drikker kaffe med melk, men omtaler melken på italiensk. Og byrå-

krater som kjører elsykkel til jobb.

Mens de skjeggete krigerne i det ene landet var på vei til Kabul for å jage ut amerikanerne (med venner), var den hård- og skjeggløse mannen i pickupen i det andre landet på full fart for å bryte igjennom Ring 3. Han skulle jage ut Høyre og partiets allierte. Nå skulle hele landet tas i bruk.

I Afghanistan brøt sentralmyndighetene sammen. Taliban-krigerne rullet inn. På flyplassen ble det panikk og kaos. Desperate mennesker forsøkte å komme seg ut av landet.

I Oslo skjedde ting på roligere vis. Statsminister Erna Solberg ga fra seg nøkkelkortet til Ap-leder Jonas Gahr Støre. Samtidig rullet Senterpartiet inn i maktens

korridorer. De skulle - sammen med Arbeiderpartiet - ta styringen i hele landet vi er så glad i.

Forskjellene er utvilsomt veldig store. Taliban har pickuper fra Toyota som favoritt. Sp-leder Trygve Slagsvold Vedum har stått frem med sin høyt elskede VW Amarok.

Det ble heller ingen akutt trengsel på Gardermoen flyplass selv om Vedum ble finansminister. Det er tross alt ikke helt det samme at en del av de rike i tiden etterpå har reist til Sveits.

Men omtrent to år etter er det verdt å ta en titt til på disse to distriktsopprørene i pickuptrucks. For hvordan går det egentlig med dem nå som de har fått det som de vil, altså fått makt?

Strev på kontoret. Denne uken fortalte Aftenposten om en rapport. Den skildrer stemningen i Taliban i Afghanistan. I 20 år drømte de om makten. Etter to år ved makten er mange av de tidligere Taliban-krigerne utbrente og slitne. De savner krigens «bekymringsfrie» dager.

De kan ikke bare kjøre rundt og skyte i luften lenger. Nå må de sitte på kontor. Og det er slitsomt. Kanskje må de ha strategisamlinger med post-it-lapper og medarbeidersamtaler. Og så kommer folk til dem med krav og forventninger. Er noen sultne, er det Taliban de går til.

- Uansett hva som skjer i Afghanistan, skylder folk på oss. Taliban gjør ditt og datt, sier en av Talibanens nye kontorister ifølge rapporten.

Slik har Senterpartiet det også. Høy strømpris? Sp må ordne opp. Inflasjon og høyere rente? Vedums ansvar. Og hva med alle valgloftene? Når popper alle de nye jordmødrene opp i hver krik og krok av landet? Hvor er milliardene til kommunene? Og så videre. Og så videre. Det tar aldri slutt.

Samtidig sitter Vedum på sitt kontor - i dress - og ser pengene forsvinne til alt mu-

lig annet. Kostnadene knyttet til krigen i Ukraina sluker en sum som nesten kunne dekket alle loftene de to regjeringspartiene ga før valget.

Elektrosjokk. Denne uken så Vedum passe molefonken ut da han var utenfor Hammerfest. Der var han for å presentere regjeringens beslutning om at gassanlegget på Melkøya skal få strøm fra land. Hans eget landsmøte sa nei til det i vår. Nå har han brukt timer og dager og uker på å forhandle frem en pakke som kan gjøre det akseptabelt likevel. Så får han bare kjeft.

Onsdag møtte han Fremskrittsparti-leder Sylvi Listhaug til duell i VG-regi. De har byttet roller. Før valget for to år siden var det han som kunne plage henne. Hun og Frp hadde hatt makt og innflytelse i åtte år. Nå er det hun som kan dure rundt på turné i bobil gjennom sommeren og skyte i luften.

Kanskje tenker Vedum på sin forgjenger som partileder Liv Signe Navarsete. For henne rant det over da hun møtte en sykehusaktivist. Hun hadde tapt en kamp i den rødgrønne regjeringen om lokalsykehus. Nå ble hun skjelt ut. Til slutt rant det over.

- Du vet ikke hva du snakker om, du vet ikke hva du snakker om, sa Navarsete.

Hun hadde et bistert uttrykk i ansiktet.

- På denne saken har jeg brukt dager og netter, og så skal jeg stå her og få kjeft? sa hun.

Slik føler kanskje Vedum det også. Inni seg. Men han skjuler det i så fall bedre.

Det er ikke så gøy å ha makt som mange tror. Problemet er ikke makten i seg selv, men ansvaret som følger med.

Noen i Senterpartiet snakker om at det må vurderes å trekke seg fra regjering. Det skal mye til. Men om valget går elendig og det ikke er noen tegn til lysning, kan desperasjonen bygge seg opp. Det vil være en helt spektakulær fallitterklæring.

Vedum må bare stå i det. Taliban også.